

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069020320/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

ikke engang i Regelen saa lang Tid paa dette Sted. En Tirsdag Morgen tidlig kom Ferdinand og havde en lang Samtale under fire Øine med sin Onkel, der strax gik ud, og da han kom hjem, sagde han til sin Kone: Det er smukt Veir, og jeg har faaet Lyst til, at vi iaften skal tage ud til vort Landsted og blive der for det Første imorgen over. Saasnart jeg er færdig med min Post, kjører jeg med.

Det var allerede langt ud paa Aftenen, da man ankom til det landlige Huus, der laae ganske nær ved et Fiskerleie. Fruentimmerne bemærkede, at Grosserereren maatte have noget Usædvanligt isinde. Han gik med sin Tjener ned til Fiskerne, gav dem Penge og besaae nogle Joller, og da han kom hjem, gjorde han sin Kone adskillige Spørgsmaal om huuslige Indretninger, uden at man kunde begribe, i hvilken Hensigt. Kort før Sengetid gik han igjen ud til Strandkanten, saae efter Vinden og yttrede Gisninger om Veiret til næste Dag. Madame Valler spurgte forgjæves, hvad Usævanligt der var paaferde. Han nægtede det leende. Hun ængstede sig i Stillehed over alt Dette. Claudine trøstede hende og sagde: Du kan troe, at det Hele er noget Fornøieligt, hvormed Onkel vil overraske os. Jeg glæder mig derover. Det aner mig, at vi imorgen skal have en lykkelig Dag.

Den næste Morgen, da Damerne sad ved Kaffebordet, og ventede paa Grosserereren, der allerede tidlig var gaaet ud, kom han endelig og sagde: Nu maa jeg vel indvie jer i den lille Hemmelighed, for hvis Skyld jeg har taget herud med jer. Vor Ven Lusard har faaet en Æres-sag med en Emigrant, der forleden paa et offentlig Sted talte fornørmelig om den franske Armee og Republiken. De kom i Ordstrid og udfordrede hinanden. I dette Øieblik seilede de herfra i en Fiskerjolle med deres Secundanter, for paa Hveen at afgjøre deres Mellemværende. Ferdinand er Lusards Sekundant. De have naturligviis ogsaa en Chirurg med.

– En Duell! udbrød Fruen: Det er afskyeligt!

– Nei, det er prægtigt, det er et nødvendigt Onde i vore Tider. Falder Lusard, saa døer han i sit Kald ved at forsvare sit Fædreland mod de forbandede Emigranter, men falder den Anden, er det min Hensigt at skjule Lusard, til vi kan faae ham bort, thi som Sagerne staae, hverken bør eller kan han anmode sin Minister om Beskyttelse. Lad derfor et Par Værelser ovenpaa være parate til at modtage ham, om det behøves.

Claudine, hvis glade Anelser fik dette Udfald, var neppe istand til